

Kristal

Henüz ilk kitabını çıkarmış bir yazardım ve ismim tüm ülkeye yayılmıştı. Daha önce böylesine bir kalabalık hiç görmemiştim. Bu yüzden alnımda ter damlacıkları ve boğazımda heyecandan dolu yutkunma vardı. Kürsüde öylece duruyordum ve salondaki herkes ne zaman başlayacağını merak ediyordu. İçeride müthiş bir sessizlik vardı ve bu artık öykümü okumam gerektiği anlamına geliyordu. Bakışları üzerimde gezinen tüm bu insanlar sırf bunu dinlemek için buraya gelmişlerdi. Bu yüzden heyecanımı susturup kendimi toparladım ve mikrofonu açıp öyküme başladım:

Babam yalnız bir adamdı, yapayalnız. Kulakları bile onu terk etmişti. Tek duyabildiği şey düşüncelerdi. Gün boyu odasında dururdu ve yarım metrelik televizyonunda oynayan programları seyrederdi. Çoğu zamansa hava durumunu... Bu delicesine bir saplantıydı onun için. Dışarı çıkması yasaktı, bu yüzden tüm ömrünü duvarlar arasında geçirmişti. Tüm bu dört köşeye tutsak hayata inat izlerdi hava durumunu. Bilirdim. İçindeki hüznün ne derece güçlü olduğunu da; ancak bunu hiçbir zaman dile getirmedim. Çünkü konuşmaz, duymaz ve aptal ekrandan başka hiçbir şeyle ilgilenmezdi. Yinede varlığında bir huzur bulurdum. Cam önlerine koyulan çiçekler gibiydi o, vakti geldiğinde besler ve sulardım.

Yemeğini, rahmetli annemin çiçek motifli porselen tabaklarından yemeyi severdi. Sabahları papatyalı olanı yeğlerdi, akşamları ise gül süslemeli olanı. Onun hayatı buydu işte, şu iki göz odanın alabildiği eşyalar kadar. Yayırları gıcırdayan bir divan, tek işi cızırdamak olan eski bir radyo, yıllardır yerini değiştirmedığımız geyikli duvar halısından ibaretti. Bu zamana kadar kendime hep, ” Yine de mutlu muyuz?” diye sordum ve bu soruya çoğu zaman olumlu cevap verirdim. Ancak son zamanlarda bu soruyu kendime sormaktan korkar oldum. Sebebi ise babamla uzun uzadıya konuştuğumuz, gülüşüp ağlaştığımız günlerin zihnimin en ücra köşelerine tünemiş olması. Vaktinden erken yaşlanmıştı o, saçları dökülmüştü ve geriye kalanlar da beyazlamıştı. Sırtı biraz kamburdu ve ufak gözleri gözlüksüz bir işe yaramazdı.

Atmışlı yaşlarına yaklaştığında onu kaybettim. Tıpkı bir bozuk paranın, usulca yırtık cebimden düşmesi gibi... Eve geldiğimde, her zamanki yerinde olmadığını gördüm. İçine keyifle gömüldüğü tekerlekli sandalyesiyle çekip gitmişti. Yasaklara başkaldırıcısına ve tek kelime dahi etmeden, tıpkı öleceğini hisseden kedilerin evi terk etmesine özdeş bir tavırla... Geriye ne bir miras bıraktı, ne de gömülecek bir beden. Bana ondan hatıra kalan tek şey hastalığı olmuştum, genlerle geçen ve insanı eve hapseden bir hastalık. Tıp dilinde buna “Cam Kemik” diyorlar. Müzelerde sergilenen paha biçilmez vazolar gibiyiz. Narin vücudumuz biraz hırpalansa paramparça oluruz. İşte babam bu nadir hastalığı göğsümün en derin boşluğuna bıraktı ve sessizce gitti.

Ona hiç kızmadım, her zaman kararlarına saygı duymuşumdur; bu yüzden ne eşe dosta haber saldım, ne de polisi aradım. Onu bulacaksam ben bulmalıydım, ya da onu kaybetmişsem ben kaybetmiş olmalıydım. Bunu benden başkasının bilmesine gerek yoktu.

Onu aramaya koyduğum gün, kasvetli bir salı sabahıydı. İnsanlar boğucu trafiği atlatıp işlerine varmak için yarışıyor. Üstelik havada bunaltıcı bir nem vardı. Kulağımı tırmalayan korna seslerinin arasından tekerlekli sandalyemle sahile doğru gidiyordum. Babam sıcak kumu severdi. Kemik ağrıları için sıcak kumun vazgeçilmez olduğunu söylerdi bana. O zamanlar kulakları ağır işitiyordu ve onu henüz tamamıyla terk etmemişlerdi. Oturup uzun uzadıya konuşabildiğimiz günlerdi. Genelde o anlatırdı ben dinlerdim. Çoğu kez hayatını denizin dibinde geçirmek istediğinden bahsederdi. Sıcak iklimin daim olduğu bir kumsalda, el yordamıyla yapılmış ağaçtan bir evde yaşamak isterdi. Bunu neden bu kadar çok istediğini sorduğumda, bu hastalığın sağırlığa sebep olduğunu bu yüzden sonsuza kadar denizin sesini duymak istediğini söylerdi. Bir şeyi ne kadar uzun ve aralıksız dinlersen beynin onu kaydedermiş ve belirli bir zaman sonra kulaklarına ihtiyaç duymadan onu kendisi sana

dinletirmiş. Öyle söylemişti babam ve bunu yalnız kalmaktan korktuğu için istediğini de eklemişti. Belki de şimdi sırf bu yüzden terk etmişti beni, bunca yıl korktuğu düşüncelerle erkeğe yüzleşmek için çekip gitmişti. Çünkü savaşa böyle giderdi insanlar. Yapayalnız, tüm sevdiklerini arkada bırakarak...

Caddeyi ve korna seslerini ardımda bırakıp kumsala ulaştığımda bu düşüncelere sınımsız sarıldım. Babamı bulacağımdan emindim, başka bir şey yüzünden gitmiş olamazdı. Şu yarısı sarı otlarla kaplı sahilin bir köşesinde bulacaktım onu. Öyle derin inanıyordum ki buna gözümün önüne şuan ne halde olduğu bile geliyordu. Arkasına yaslanmış, boynu öne düşmüş, horlayarak uyuyor olmalıydı. Tıpkı çocukluğumda onu sabaha karşı kanepede sızarken bulduğum gibi görecektim onu. Üzeri yanıklarla dolu bir kanepede, açık kalmış bir televizyon, küllükte unutulmuş yarım bir sigara ve pencereden içeri süzülen eylül rüzgârları olmayacaktı belki ama babam olacaktı bu sahilde.

Önce kayalıkların oraya gittim, azgın sular kendini koca taşlara vuruyordu ve paramparça olmuş damlacıklar havaya yükseliyordu. Dalgaların kayalıklara olan bu öfkesine şahitlik ederken tüm ücre yerleri kolaçan ettim. Babam burada değildi. Ardından sandalyemin yorgun tekerleklerini plaja sürdüm. Tüm şezlong ve şemsiye yığınlarının arasında mecalsiz kalana kadar onu aradım, yoktu. Halimi gören bir balıkçı ismini kazıdığı cilalı kayığından indi ve yanıma yaklaştı. Kayığın üstünde pervane olan martılardan belliydi ki balık avından geliyordu. Ellerinde misine yanığı, yün kazağında balık kılıçıkları ve üstüne sinen deniz kokusuyla başucuma çömeldi ve ‘Hayırdır kaptan.’ Dedi. ‘Yardıma mı ihtiyacın var?’

Sakallı yanaklarının üzerine mihlanmış iki yeşil gözle beni süzen balıkçıya bakarken gözüme bir tekerlek takıldı. Yan yana sıralanmış kayıkların arasından sadece küçük bir bölümü görünen ince bir tekerlek. Taze balık için birbirini parçalayan martıların çığlıklarını ve balıkçıyı arkamda bırakarak hızla kayıklara doğru ilerledim. Yaklaştıkça kumsalda iki ince tekerlek izi belirdi. Yaşlı bir tekerlekli sandalyeye ait gibiydi. Kıyıya çakılmış kayıklara vardığımda durum daha da netleşti. Karşımda başıboş duran bir tekerlekli sandalye vardı. Terkedilmişti. Babamsa birkaç metre ileride kumların üzerinde yüzükoyun yatıyordu. Onun tatlı bir öğle uykusunda olduğunu söylemeyi çok isterdim. Yahut biraz kemik ağrılarını dindirmek için bu şekilde yerde uzandığını. Ama gerçeği çok öncesinden anlamıştım. O ince tekerlek izlerini gördüğüm an. Orada öyle çaresizce babama bakakalmışken balıkçı telaşla yanı başıma geldi. Gördüğü manzaraya kayıtsız kalmayıp yerde yatan babamı kaldırmak istedi ama ona ‘Dokunma’ diye bağırardım. Balıkçı şaşkınlıkla olduğu yere çivilendi ve gözyaşları içindeki yüzüme anlamsızca baktı. Ona babamın hasta olduğunu söyledim ve onu aniden kaldıracak olursa tüm kemiklerinin kırılacağını da. Bunun üzerine balıkçı ne yapacağını bilemedi. “Sadece nabzını kontrol et.” Dedim. Balıkçının kalın parmakları önce babamın boğazını yokladı ardından da bileğini. Durumdan emin olmak için bunu defalarca yaptı ve sonunda bana dönüp umutsuz bir bakışla başını iki yana salladı. O an dudaklarım büzüldü ve ayakuçlarımdan saç diplerime kadar tırmanan bir ürperti bedenimi esir aldı. Ardından boğulurcasına bir hıçkırık nöbetine tutuldum. Boğazımı tıkayan hıçkırıklardan boşluk bulduğumda, balıkçıya babamı kaldırması için seslendim. Gözlerimin manzarasında sadece saydam gözyaşları vardı. Bunların ardından her şey bulanık görünüyordu. Balıkçı bu esnada babamı kucaklamıştı ve onu arkamızda duran şezlongların birine yatırmıştı. Ardından telefonuna sarılıp bir yerleri aradı ve gözyaşlarım yanaklarımdan vazgeçip kalbime akmaya karar verdi. Bu duruma tanık olan havzalam, gereksizliğini fark edip uzunca bir seyahate çıktı.

O günden zihnimde kalanlar sadece bunlardı. Sonrasında ise uzun süredir yüzlerini görmediğim akrabalarla birlikte geçirdiğimiz cenaze günü geldi çattı. Kısa süre sonra da her şey eskiye döndü, tüm gereksiz insanlar ait oldukları yere döndü ve yine şu dört göz oda da yalnızlığımla kala kaldım. Üstelik bu defa yapayalnızdım. Babamın delici yokluğu her köşeye

sinmişti, bu duyguyu bastırmak için bir şeyler yapmam gerekiyordu ve ben de çare olarak eve bir su kaplumbağası aldım.

Su kaplumbağaları babama benzer, konuşmazlar ve sürekli baygın bakarlar. Sadece bakarlar, gözlerinizin ta içine ve olabildiğince anlamsız. Ara ara onu besliyordum ve kabuğunu fırçalıyordum ama bu küçük canlı içimdeki boşluğu doldurmadı. Böylelikle onu bir dere yatağına bıraktım ve o gün eve dönmedim. Dış yüzeyi aşk sözcükleriyle kazınmış bir bankın yanında denizi seyrettim. Arkamda akıp giden bir hayat vardı, bense tam karşımda öylece duran denizi izliyordum. Sakin ve kararlı koca su kütlelerinde buldum kendimi. Asırlardır olduğu yerden hayatı izliyordu o da. Kim bilir nelere tanık olmuştu, ne hayatlar görmüştü bu şehirde yahut ne ölümler. Oturup anlat desen bir daha hiç susmazdı belki de. Tıpkı biz gibiydi o da. Onun gibi olmayanlar anlayamazdı narin bünyesini. Belki de şu hayatta en büyük isteği anlaşılabilirdi.

O gün eve döndüğümde bunu uzun uzun düşündüm ve elime kâğıt kalem aldım. Denizi yazmak istiyordum, duygularımı onun aracılığıyla anlatmalıydım. Saatler ilerledi ve yazılar sayfalarda birikti. Geceyi bu şekilde geçirdim, sabah olduğunda kendimi camın kenarında bulmuştum. Sandalyemde uyuyakalmıştım ve boynumda keskin bir ağrı vardı. Sayfalar yere düşmüştü ancak birkaç tanesi hala kucağımdaydı. Hepsini tek tek okudum ancak hiç biri hoşuma gitmedi ve tümünü buruşturup çöpe attım.

İlerleyen günlerde durum değişmedi kendimi yine yazı yazarken buldum ve bu defa kendimi unutup babamı yazmaya başladım. Bu durum aylarca böyle devam etti. Nice zaman sonra buruşturup attığım kâğıtların sayısı azaldı ve artık güzel yazdığımı inanmaya başladım.

Günün birinde elime bir edebiyat dergisi geçti ve düzenli olarak içindeki yazıları takip etmeye başladım. Dergi bir sürü amatör yazarın öykülerine yer veriyordu ve yazıların fazla iyi olduğu söylenemezdi. Bunun üzerine şansımı deneyerek öykülerimi derginin editörüne yolladım ve kısa zaman sonra kendimi bir öykü yazarı olarak buldum. Bununla birlikte yalnız hayatıma sanal dostlar girmeye başladı ve bunların sayısı günden güne arttı. İnsanlar yazdıklarını seviyordu ve bunları paylaşma ihtiyacı duyuyorlardı. Böylelikle ismim tüm şehirde duyuldu ve kendimi ilk kitabının çıkışıyla ülke çapında tanınan bir yazar olarak buldum.

